

Arrest

nr. 193 289 van 6 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen houdende bevel tot terugnrijving van 25 september 2017 en van de beslissing van 25 september tot weigering van een visum, beide beslissingen ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SAMU, die *loco* advocaat BASHIZI BISHAKO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 september 2017 komt verzoekster toe in de luchthaven van Zaventem, komende van Luanda (Angola) met bestemming Milaan.

Op 25 september 2017 wordt verzoekster gehoord door de Federale Politie te Zaventem.

Op 25 september 2017 wordt aan verzoekster de mogelijkheid gegeven om een vragenlijst in te vullen, wat zij weigert.

Op 25 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende terugdrijving (bijlage 11). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“TERUGDRIJVING

*Op 25 sep. 2017 om 15.10 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal,
Werd door ondergetekende, C.C., (...)*

de heer / mevrouw :

*naam C. voornaam MM.
geboren op (...)1965 te Uige geslacht (m/v) Vrouwelijk*

die de volgende nationaliteit heeft Angola wonende te [...]

*houder van het document Nationaal Paspoort van Angola nummer N(...) afgegeven te SMT LUANDA
op : 07.08.2012*

*houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Italiaanse Ambassade te Luanda geldig
van 19.09.2017 tot 18.10.2017 voor een duur van 15 dagen, met het oog op : [...]*

*afkomstig uit Luanda met SN359 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer
van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar)
wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot
het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende
reden(en) :*

(...)

*x (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de
verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

*Betrokkene verklaart om samen met 5 andere personen op doorreis te zijn naar Milaan voor de
modebeurs. Op basis van de uitnodiging blijkt dat deze beurs vandaag eindigt. De afreis was eerder
voorzien maar deze vlucht werd gemist. Ondanks dat betrokkene met deze andere 5 personen de reis
samen onderneemt, is alle data van terugkeer verschillend van mekaar . Betrokkene legt een
hotelreservatie voor die gereserveerd werd via Booking.com, na consultatie bleek er een
betalingsprobleem te zijn en is de reservatie niet bevestigd dus onbestaande. Uiteindelijk komt
betrokkene naar een beurs die reeds beëindigd is waardoor het reisdoel waarvoor het visum werd
uitgereikt niet langer present is. Betrokkene verklaart dat zij naar Milaan reist om kledij aan te kopen
maar kan geen enkel detail verschaffen betreffende kwaliteit / prijs / exportprijzen / procedure / ...*

(...)"

Op 25 september 2017 wordt ten opzichte van verzoekster tevens een beslissing genomen tot intrekking van een visum. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“~~WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM~~

Mevrouw, Meneer C, MM (...)

(...)

X Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

(...)

X uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 19.09.2017.

het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard x het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

2. X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (~~artikel 32, 4, a~~, II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart om samen met 5 andere personen op doorreis te zijn naar Milaan voor de modebeurs. Op basis van de uitnodiging blijkt dat deze beurs vandaag eindigt. De afreis was eerder voorzien maar deze vlucht werd gemist. Ondanks dat betrokkene met deze andere 5 personen de reis samen onderneemt is alle data van terugkeer verschillend van mekaar. Betrokkene legt een hotelreservatie voor die gereserveerd werd via Booking.com, na consultatie bleek er een betalingsprobleem te zijn en is de reservatie niet bevestigd dus onbestaande. Uiteindelijk komt betrokkene naar een beurs die reeds beëindigd is waardoor het reisdoel waarvoor het visum werd uitgereikt niet langer present is. Betrokkene verklaart dat zij naar Milaan reist om kledij aan te kopen maar kan geen enkel detail verschaffen betreffende kwaliteit / prijs / exportprijzen / procedure / ...

(...)"

Op 25 september 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een beslissing tot vasthouding genomen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

De eerste bestreden beslissing betreft een eerste verwijderingsmaatregel. De vordering werd ingediend binnen de tien dagen.

In het verzoekschrift wijst verzoekster op het imminent karakter van de terugdrijving. Het blijkt voorts en het staat buiten betwisting dat verzoekster is vastgehouden met het oog op de tenuitvoerlegging van de terugdrijving die is voorzien op 8 oktober 2017. Het staat dan ook vast dat een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zal kunnen tussenkomen.

De verweerder betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in zijn nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan.

2.3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2, 3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 14 en 34 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van artikel 3 van het EVRM, van artikel 2 van het protocol nr. 4 bij het EVRM en van artikel 12 van het BUPO-verdrag

2.3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing in rechte te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan is beslist verzoekster de toegang tot het grondgebied te weigeren en haar terug te drijven. In de motivering wordt hiertoe immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Hierbij steunt de gemachtigde zich op de volgende concrete vaststellingen: *“Betrokkene verklaart om samen met 5 andere personen op doorreis te zijn naar Milaan voor de modebeurs. Op basis van de uitnodiging blijkt dat deze beurs vandaag eindigt. De afreis was eerder voorzien maar deze vlucht werd gemist. Ondanks dat betrokkene met deze andere 5 personen de reis samen onderneemt, is alle data van terugkeer verschillend van mekaar . Betrokkene legt een hotelreservatie voor die gereserveerd werd via Booking.com, na consultatie bleek er een betalingsprobleem te zijn en is de reservatie niet bevestigd dus onbestaande. Uiteindelijk komt betrokkene naar een beurs die reeds beëindigd is waardoor het reisdoel waarvoor het visum werd uitgereikt niet langer present is. Betrokkene verklaart dat zij naar Milaan reist om kledij aan te kopen maar kan geen enkel detail verschaffen betreffende kwaliteit / prijs / exportprijzen / procedure / ...”* De aldus geboden motieven hebben wel degelijk betrekking hebben op de persoonlijke situatie van verzoekster, nu blijkt dat de motieven gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoekster, zoals terug te vinden in het administratief dossier. Verzoekster maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de geboden motivering niet afdoende zou zijn in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Integendeel brengt zij een inhoudelijke kritiek naar voor en blijkt uit haar uiteenzetting dat zij wel degelijk afdoende op de hoogte is van de motieven die de eerste bestreden beslissing schragen. De kritiek dat verzoekster het niet eens is met de motieven die de gemachtigde hanteert, betreft niet de uitdrukkelijke motiveringsplicht maar wel de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet is op het eerste gezicht niet aangetoond wat de eerste bestreden beslissing betreft.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan is beslist verzoeksters visum in te trekken. In de motivering wordt hiertoe immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 34, 1/2 van de Visumcode. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het doel en de omstandigheden van verzoeksters voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Hiertoe steunt de gemachtigde zich op de volgende concrete vaststellingen: *“Betrokkene verklaart om samen met 5 andere personen op doorreis te zijn naar Milaan voor de modebeurs. Op basis van de uitnodiging blijkt dat deze beurs vandaag eindigt. De afreis was eerder voorzien maar deze vlucht werd gemist. Ondanks dat betrokkene met deze andere 5 personen de reis samen onderneemt is alle data van terugkeer verschillend van mekaar. Betrokkene legt een hotelreservatie voor die gereserveerd werd via Booking.com, na consultatie bleek er een betalingsprobleem te zijn en is de reservatie niet bevestigd dus onbestaande. Uiteindelijk komt betrokkene naar een beurs die reeds beëindigd is waardoor het reisdoel waarvoor het visum werd uitgereikt niet langer present is. Betrokkene verklaart dat zij naar Milaan reist om kledij aan te kopen maar kan geen enkel detail verschaffen betreffende kwaliteit / prijs / exportprijzen / procedure / ... /”* Zodoende wordt wel degelijk in rechte en in feite toegelicht waarom de verweerder heeft beslist om het visum in te trekken. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, blijkt uit de geboden motieven geenszins dat automatisch werd overgegaan tot de intrekking van het visum. Verzoekster toont op het eerste gezicht niet aan dat de concrete motieven, zowel in rechte als in feite, niet afdoende zouden zijn in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Integendeel brengt zij een inhoudelijke kritiek naar voor en blijkt uit haar uiteenzettingen dat zij wel degelijk afdoende op de hoogte is van de motieven die de tweede bestreden beslissing schragen. De kritiek dat de verweerder zijn beslissing niet correct heeft gemotiveerd, betreft niet de uitdrukkelijk motiveringsplicht maar wel de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet is op het eerste gezicht niet aangetoond wat de tweede bestreden beslissing betreft.

2.3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert inzake de twee bestreden beslissingen aan dat het motief dat er geen hotelreservatie is, niet strookt met de werkelijkheid: verzoekster wijst erop dat zij bij haar visumaanvraag een hotelreservatie kon voorleggen en dat zij bij binnenkomst in de luchthaven te Zaventem heeft verklaard dat ze in het bezit was van een kredietkaart en een bedrag van 1.400 euro. Verzoekster wijst erop dat haar reisgenoot, de heer K., voor het hele gezelschap een reservatie had voor twee appartementen in Milaan, die elk vier personen kunnen herbergen, voor de periode 21 september tot 26 september 2017. De kredietkaart van de heer K. is hiervoor gedebiteerd. Verzoekster wijst erop dat de heer K. tevens een reservatie heeft gemaakt in dezelfde verblijfplaats voor de periode 26 september tot 5 oktober 2017. Zelfs als de reservatie voor deze appartementen niet aanvaard wordt, dan nog benadrukt verzoekster dat zij in het bezit is van voldoende middelen om haar verblijfskosten te dekken. Inzake het reisdoel voert verzoekster aan dat zij België is binnengekomen op 25 september 2017 's morgens en dat zij geacht werd toe te komen in Milaan om 11u20, vanwaar zij een pendelbus zou nemen naar de exposantenhal, die open was tot 16u. In deze exposantenhal zou verzoekster samen met haar reisgenoten kledij en schoenen kopen en verkopen. Zelfs als zou verzoekster daar niet op tijd zijn toegekomen en de beurs al gesloten zou zijn, dan nog rekende zij erop om kleren te kopen in Milaan die ze in Angola zou doorverkopen. Verzoekster meent dat haar reisdoel bijgevolg nog steeds stand houdt.

2.3.2.4. De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“Betrokkene verklaart om samen met 5 andere personen op doorreis te zijn naar Milaan voor de modebeurs. Op basis van de uitnodiging blijkt dat deze beurs vandaag eindigt. De afreis was eerder voorzien maar deze vlucht werd gemist. Ondanks dat betrokkene met deze andere 5 personen de reis samen onderneemt, is alle data van terugkeer verschillend van mekaar . Betrokkene legt een hotelreservatie voor die gereserveerd werd via Booking.com, na consultatie bleek er een betalingsprobleem te zijn en is de reservatie niet bevestigd dus onbestaande. Uiteindelijk komt betrokkene naar een beurs die reeds beëindigd is waardoor het reisdoel waarvoor het visum werd uitgereikt niet langer present is. Betrokkene verklaart dat zij naar Milaan reist om kledij aan te kopen maar kan geen enkel detail verschaffen betreffende kwaliteit / prijs / exportprijzen / procedure / ...”

De tweede bestreden beslissing bevat gelijkaardige feitelijke motieven.

De eerste bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingewet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...)”

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

Er dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier, waarin zich een verslag van de Federale Politie te Zaventem bevindt van 25 september 2017, blijkt dat de verklaringen van verzoekster als volgt werden opgenomen:

“(...)

6. Interpellatie passagier(s)

Om 09:55 uur word(t)(en) hij/zij, nadat hun zaak werd onderzocht door de collega's van de Sectie FENO, ontvangen door HINP KH .

Hij/Zij druk(t)(en) zich uit in de Engelse/Franse/Spaanse taal

Uit zijn/haar/hun verklaring begrijpen wij het volgende :

• *PROFIEL:*

Het betreft een groep van 6 personen waarvoor KP het woord voert.

Allen zijn voorzien in hetzelfde boekingsdossier bij de luchtvaartmaatschappij (zie scan).

Slechts met 2 personen uit de groep kan gecommuniceerd worden; de rest is enkel de Portugese taal/dialect machtig.

- **REISMOTIEF:**

De groep gaat naar Milaan om er een modebeurs bij te wonen.

Aan de hand van de uitnodiging stellen wij vast dat deze modebeurs VANDAAG eindigt. Betrokkene verklaren dat ze normaal voorzien waren om op 21/09/2017 af te reizen, maar dat ze hun vlucht hebben gemist. Nu komen ze alsnog af en willen blijven tot 08/10/2017, respectievelijk 24/10/2017.

Zij houden bij hoog en bij laag staande dat ze nog zaken (aankopen kledij) zullen doen in Milaan. Zij kunnen echter geen concrete zaken opnoemen die ze willen aankopen, bovendien hebben ze absoluut geen realistische kijk op de aankoop/verkoop bedragen die ze willen besteden.

Oorspronkelijk was een hotelreservatie voorzien door de uitnodiger in Milaan van 21 tot 26/09/2017 (scan). Nu leggen ze een reservatie voor die zij (volgens K) zelf hebben gedaan. Op de print van booking.com stellen wij vast dat deze reservatie werd gedaan voor 7 personen. K verklaart dat het om een vergissing gaat. Wanneer wij het boekingsdossier opvragen bij de luchtvaartmaatschappij, stellen wij vast dat de groep uit slechts 6 personen bestaat.

K verklaart dat de reservatie reeds werd betaald, maar wanneer wij de status van deze reservatie nagaan op de site van booking.com, zien wij de volgende vermelding: "Residence Politecnico Bovisa was met in staat om uw creditcard te verwerken. Controleer of u voldoende tegoed heeft en of het creditcardnummer en de vervaldatum juist zijn ingevuld."

Daaruit mogen wij afleiden dat de reservatie onbestaande is.

De reservatie loopt tot 05/10/2017 terwijl de terugkeer op de enkele terugkeertickets die zij ons voorleggen, 08/10/2017 of zelfs 24/10/2017 is. K kan hiervoor geen plausibele uitleg geven.

- **BESTAANSMIDDELEN:**

KP: 2 x VISA Electron + €900 + £25 + 35 Canadese \$;

CM: €1210+ \$150;

FM: €60 + \$1450;

KG: VISA electron op naam van MR + €1950;

HM: MASTERCARD zonder naam + €290 + \$1090;

GM: €150 + \$700

Betrokkenen blijven in het bezit van hun geldelijke middelen.

7. Vaststellingen en info

- K die het woord voert, is een zeer bereisd man; in zijn paspoort vinden wij verschillende recente visa terug: ITA, PRT, CAN, ESP (4), UK, RDC (2), ZAF, USA).
- Voor de rest is er eigenlijk enkel communicatie mogelijk met C. Zij verklaart ons naar Milaan te gaan om er broeken te gaan aankopen om dan verder te verkopen in haar winkel. Zij kan ons echter geen enkel realistisch prijsmodel opgeven. Wanneer wij haar redernering volgen, zou het erop neerkomen dat ze de reis zou maken voor de aankoop van VIJF broeken.
- Met de rest van de groep is er slechts een zeer beperkte communicatie mogelijk, maar wij kunnen alsnog vaststellen dat zij niet veel weten, noch over Milaan, noch over mode-zaken, noch over waar
- De nieuwe hotelreservatie die werd gemaakt, dienen wij als niet bestaande te beschouwen aangezien er blijkbaar problemen zijn met de creditcard bij te betaling.
- Behalve voor K, volgen de nummers van de visa op elkaar, zodat we kunnen aannemen dat de visa voor dezelfde reden zijn aangevraagd.
- De onduidelijk betreffende de terugkeerdeata, hebben wij niet kunnen oplossen. Initieel (met een aankomst op 21/09/2017 zoals voorzien), was een terugkeer voorzien op 03/10/2017 (hoewel de hotelreservatie door de organisatie slechts liep tot 26/09/2017), nu vinden wij terugkeertickets met als datum 08/10/2017 en zelfs 24/10/2017. Ook K kan ons hierover niet wijzer maken.
- Slechts K, C (zelfde) en F kunnen ons een uitnodiging van dezelfde persoon (AN) voorleggen (zie scan). De anderen zijn niet in het bezit van een uitnodiging.
- De terugvlucht zou via Parijs CDG naar Brussel gebeuren. Hoe de betrokkenen vanuit Milaan naar Parijs zullen raken en wat hun eventuele bedoelingen zijn in de Franse hoofdstad, kunnen ze ons niet vertellen.
- Behalve voor K die een zeer bereisd man is, is het voor allen de eerste keer dat ze naar Europa reizen.

- *Na onderzoek van deze zaak door de collega's van de Sectie FENO, blijken er geen voldoende concrete bewijzen te zijn van mensensmokkel, maar zijn er wel een aantal aanwijzingen die in deze richting wijzen.
(...).”*

Hieruit blijkt dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen steunen op de stukken van het administratief dossier.

Verzoekster betwist het motief niet dat de hotelreservatie bleek gedaan te zijn via Booking.com en dat er na consultatie een betalingsprobleem bleek te zijn, zodat de reservatie niet bevestigd is en dus onbestaande. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt zij een bewijs dat de kredietkaart van de heer K. gedebiteerd zou zijn en zij vermeldt dat dit voor de reservatie voor de periode 21-26 september 2017 is, maar dit bewijsstuk wordt pas voorgelegd na de bestreden beslissing. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekster pas de Schengenzone via België is binnengekomen op 25 september 2017, toen het grootste deel van deze periode reeds verstreken was. Dit doet geen afbreuk aan het feit dat de hotelreservatie voor de volgende periode die door de grenspolitie nagegaan werd, niet betaald werd, niet bevestigd en onbestaande is. Tevens wordt erop gewezen dat de omstandigheid dat verzoekster bij haar visumaanvraag een hotelreservatie had voorgelegd, geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Een hotelreservatie voor de gehele duur van het oorspronkelijk meegedeeld verblijf, is verplicht om een visum kort verblijf te verkrijgen (artikel 14, eerste lid, b) van de Visumcode), zodat verzoekster dit niet kan aanwenden als argument om te staven dat zij wel beschikte over documenten om haar reisdoel en reisomstandigheden te staven. In de bestreden beslissing wordt niet gesteld dat verzoekster over onvoldoende financiële middelen beschikt, zodat haar opmerkingen in dit verband niet ter zake dienend zijn. Alleszins doet dit geen afbreuk aan het feit dat de hotelreservatie niet bevestigd en niet bestaande is. Met stukken die worden voorgelegd na de bestreden beslissing kan geen rekening worden gehouden. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110.548).

Inzake het reisdoel betwist verzoekster niet dat de beurs reeds beëindigd is. Haar uitleg dat zij er misschien nog de laatste dag enkele uren naartoe had kunnen gaan, is weinig steekhoudend en verklaart niet waarom verzoekster pas de laatste dag waarop een beurs plaatsvindt, toekomt met als reisdoel het bezoeken van deze vierdaagse beurs. Verzoekster zet in het verzoekschrift uiteen dat zij nog steeds elders in Milaan kleren kan kopen, maar gaat hiermee volledig voorbij aan wat in dit verband in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, met name dat zij geen enkel detail kan verschaffen betreffende de kwaliteit, prijs, exportprijzen, procedure. Het is niet kennelijk onredelijk om deze kennis te verwachten van een persoon die beweert een handel te hebben in kledij.

Waar verzoekster aanvoert dat haar visum werd ingewilligd en dat daaruit blijkt dat haar reisdoel toen wel aanvaard werd, wordt opgemerkt dat het kunnen voorleggen van een visum niet verhindert dat de met grenscontrole belaste overheden nog een onderzoek instellen naar het reisdoel en de omstandigheden. In dit verband wordt verwezen naar de bespreking onder punt 2.3.2.6.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn of zouden steunen op een verkeerde feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de vreemdelingenwet kunnen *prima facie* niet worden aangenomen.

2.3.2.5. Waar verzoekster verwijst naar artikel 14 van de Visumcode, blijkt zowel uit de bewoordingen van dit artikel, als uit de plaatsing van deze bepaling in de Visumcode onder Hoofdstuk II “Aanvraag” van Titel III “Procedures en voorwaarden voor de afgifte van visa”, dat deze bepaling betrekking heeft op de bewijsstukken die moeten worden voorgelegd bij de aanvraag van een visum. Te dezen betreffen de bestreden beslissingen evenwel geen antwoord op een visumaanvraag, doch een bevel tot teruggedrijving en een intrekking van het visum. Verzoekster vraagt *in casu* geen visum aan. Er wordt dan ook op het eerste gezicht niet ingezien in welke mate artikel 14 van de Visumcode van toepassing is op en geschonden zou worden door de bestreden beslissingen.

2.3.2.6. Artikel 34, 2 van de Visumcode luidt als volgt:

“2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft

afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld."

In tegenstelling tot wat verzoekster meent, wordt haar visum ingetrokken en niet nietig verklaard. Er is bijgevolg geen frauduleuze intentie vereist en evenmin is vereist dat wordt vastgesteld dat de voorwaarden voor het afleveren van het visum niet vervuld waren op het ogenblik van de afgifte ervan, zoals wordt vermeld in artikel 34, 1 van de Visumcode dat betrekking heeft op de nietigverklaring van een visum. In de tweede bestreden beslissing wordt wel vastgesteld dat het visum niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldoet, met name het doel en de omstandigheden van het verblijf zijn onvoldoende aangetoond.

Op grond van verzoeksters verklaringen bij de grenspolitie en de documenten die zij toen voorlegde of juist niet voorlegde, heeft de verweerder vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk kon maken welke de ware beweegredenen zijn voor haar reis zodat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Artikel 32, 1, a, II van de Visumcode voorziet uitdrukkelijk in de mogelijkheid van het visum te weigeren indien het reisdoel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet zijn aangetoond. Waar de verweerder stelt dat het visum wordt ingetrokken omdat het reisdoel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet afdoende zijn aangetoond, heeft hij dus geoordeeld dat verzoekster niet (langer) aan de afgiftevoorwaarden van het visum voldoet. In toepassing van artikel 34.2. van de Visumcode kon dan ook wel degelijk worden beslist om het visum in te trekken. Het feit dat verzoekster op het ogenblik van de afgifte van het visum aan de desbetreffende voorwaarden voldeed derwijze dat het visum werd uitgereikt, verhindert niet dat op het moment dat verzoekster zich aanbiedt aan de grenspost nog steeds kan worden beslist om het visum in te trekken wanneer wordt vastgesteld dat niet langer is voldaan aan één van de voorwaarden tot afgifte van het visum.

In casu dient te worden vastgesteld dat niet op kennelijk onredelijke wijze of op grond van een foutieve feitenvinding werd overgegaan tot de intrekking van het visum. Evenmin wordt een schending van de artikelen 14 en 34 van de Visumcode aangetoond.

2.3.2.7. Waar verzoekster verwijst naar artikel 2 van het vierde protocol bij het EVRM, artikel 12 van het BUPO verdrag en artikel 2 van de vreemdelingenwet, die algemeen gesteld inhouden dat een persoon die houder is van de vereiste documenten, wordt toegelaten en mag reizen, wijst de Raad erop dat verzoekster zich niet op deze bepalingen kan beroepen. Uit hetgeen hierboven wordt gesteld, blijkt immers dat op correcte wijze werd vastgesteld dat het visum waarover verzoekster beschikte, moest worden ingetrokken en dat haar de toegang tot het grondgebied kon worden geweigerd. Een schending van deze bepalingen kan bijgevolg niet worden aangenomen.

2.3.2.8. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM. Zij voert aan dat de beslissing tot terugdrijving aanleiding heeft gegeven tot de vasthouding van verzoekster en dat deze vasthouding een schending uitmaakt van deze bepalingen.

In dit verband wordt opgemerkt dat er op 25 september 2017 een afzonderlijke beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats werd genomen. Op grond van artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet staat tegen een beslissing tot vrijheidsberoving enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats open. De Raad is dienaangaande onbevoegd om zich over de vasthouding uit te spreken bij gebrek aan rechtsmacht. De Raad is niet bevoegd om zich uit te spreken over dit onderdeel van het enig middel.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, *prima facie* niet ernstig.

2.3.3. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET